

De schrandere tooneelspeelder : blyspel

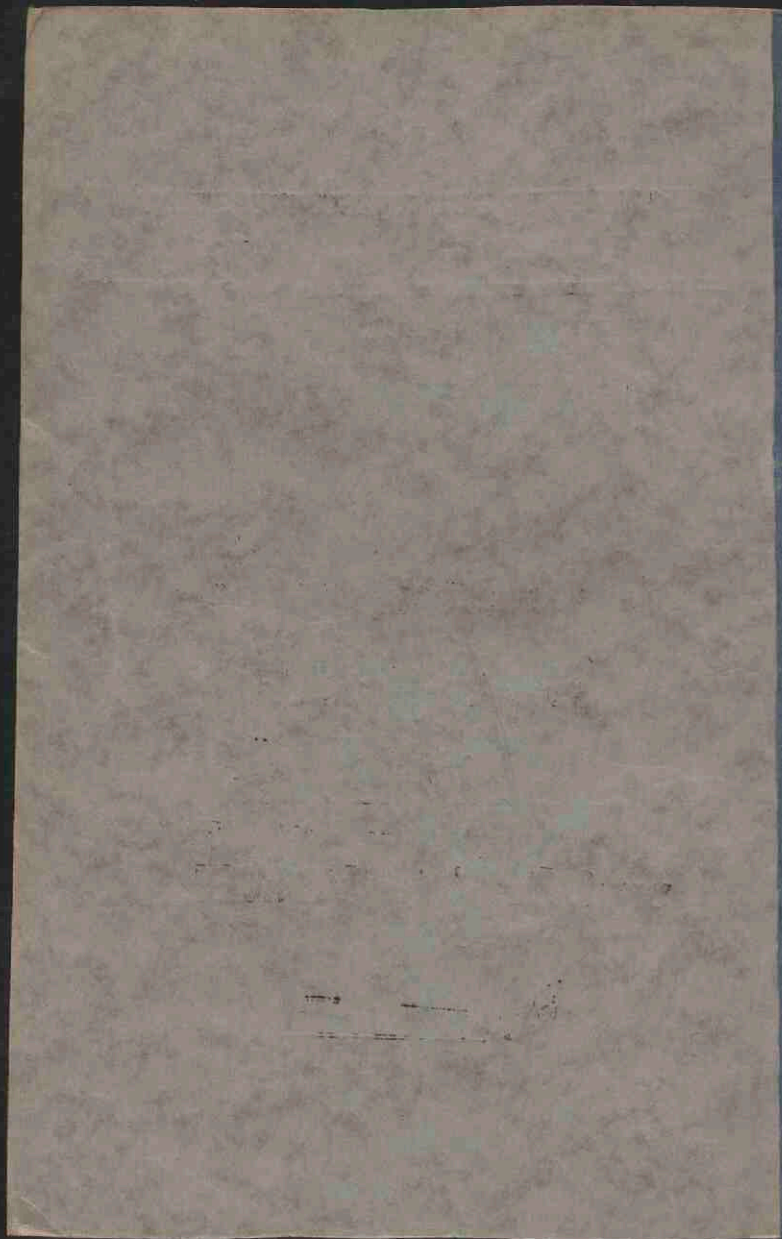
<https://hdl.handle.net/1874/370118>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL**

No. 651

J. de Winkel
N. 896

De Schrandere
Koonce Lijpeler
doer
H. van der Hoeven

De cerata Brasilis. Annot. 1843. 8°
de Lacedo, Annot. 1807. 8°

De Winkler

651

DE
SCHRANDERE
TOONEELSPEELDER,
BLYSPEL.

DOOR
W. VAN DER HOEVEN.

De derde Drak.

AMSTELDAM,
By DAVID RUARUS, Boekverkooper, 1729.

Met Privilegie. **BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.**

JOHN W. B. ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

Aan de E. E. HEEREN

REGENTEN

Van het WEES- EN OUDE

MANNENHUIS.

GY, s'Oudens steun, en trooost der Weezen,
Handhavers van ons Schouwtooneel,
Zo u dit werk, in 't minste deel,
Behaagd, zo is 't genoeg gepreezen.
'k Acht dan myn arbeid ruim betaald,
Zo 't by u gunstig werd onthaald.

Kan u myn Eersteling behaagen,
Zo zal myn liefde tot de kunst,
Om zich te wik'len in uw gunst,
In 't tweede moog'lyk verder daagen;
En toonen dat die laat begint,
Een blad der Lauwer noch bemind.

De Nyd zal licht haar gal uitschieten,
My heekelen met tong en pen;
Maar als ik uw vernoeging ken,
Zal my haar last'ren niet verdrieten,
Maar steeds myn ouden yver voên,
Om aan uw Schouwburg dienst te doen.

W. VAN DER HOEVEN.

C O P Y E
V A N D E
P R I V I L E G I E .

DE Staten van Holland en Westvriessland doen te weten : alzo Ons te kennen is gegeven by de Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis der Stad Amsterdam, en in die qualiteyten te samen Eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouwborg aldaar, dat zy Supplianten, eenige Jaaren hadden gejuiffseert van 't Oôtrooy of Privilegie by hen van Ons op den 23. May 1714. geobtaineert, waar by Wy aan hun Supplianten goedgunstelyk hadden geaccordeert, en geoctroyeert, om, geduurende den tyd van vyftien doen eerst achtereen volgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uytgeeven ende verkoopen, en bevonden dat de Jaaren, by 't voorz. Oôtrooy of Privilegie genoemt, op den 22. May 1729. stonden te expireeren, en dewyle zy Supplianten ten meesten dienste van den Schouwborg, waar van hunne respectieve Godshuizen onderandere mede moeten worden gesustenteert, de voorgenoemde Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert waren, of in toekomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, geerne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, doen drukken uytgeeven en verkopen, ten einde dezelve Werken door het nadrukken van andere, haar luister, zo in taal, als in spelkonst, niet mogten komen te verliefen, en dewyle sulx haar Supplianten, na de expiratie van 't boven gemelde Oôtrooy, niet gepeymitteert was, zo keerden zy Supplianten haar tot Ons, reverentelyk verzoekende, dat Wy aan hun Supplianten in kwaliteyten voorz. geliefden te verleenen, prolongatie van het voorz. Oôtrooy of Privilegie, om de voorz. Werken, zo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het licht te brengen, en ten Toneele te voeren, den tyd van Vyftien eerst komende, en achtereen volgende Jaaren, alleen te mogen drukken en Verkopen, ofte doen drukken en verkoopen, mer verbod aan alle andere op seekere hooge Peene, by Ons daar tegens te statuereen, ZOO IS 't dat Wy, de Saake, ende 't voorz. verzoek overgemeikt hebbende, ende geveegen weezende, ter bede van de Supplianten uyt Onze regte wetenschap, souveraine Magt ende Authoriteyt, deseelve Supplianten geconsenteert, geaccordeert, en geoctroyeert hebben, consenteeren, accordeeren en oôtroyeeren hen by deezee, dat zy, geduurende den tyd van Vyftien eerst Agterteen volgende Jaaren, de voorz. Werken, zo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als anders, reeds gemaakt, en ten Tooneele gevoert, of als

nog in het licht te brengen, en ten Tooneele te voeren, in dier-voegen, als zulk by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uitgedrukt staat, binnen den voorz. Onzen Landen alleen zullen mogen drucken, doen drucken, uytgeven ende verko-
pen, verbiedende daaromme alle ende eenen ygelyken dezelve Werken, in 't geheel, ofte ten deele te Drucken, naar te Drukken, te doen Naar drucken, te Verhandelen, ofte te Verkopen, ofte elders Naagedrukt, binnen den selven Onsen Landen te brengen uyt te geven, of te Verhandelen en Verkopen, op Verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde ofte verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duysend guldens daar en boven te verbeuren, te appliceeren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor den Armen der plaatze daar het Casus voorvallen zal, ende het resterende derdepart voor de Supplianten, ende dit telkens zo meeningmaal, als dezelve zullen werden agterhaalt, alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met dezen onzen Ocfroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hunne schade door het Nadrukken van de voorz. Werken, daer door in geenigen deele verstaan, den innehouden van dien te autoriseeren, ofte te Advoueren, ende veel min dezelve onder onze Protectie, ende bescherminge, eenig meerder Credit, aanzien ofte reputatie te geven, nemaar de Supplianten in cas daar inne iets onbeoorlyks zoud eïnfluëren, alle het zelve tot hunne Laste zullen gehouden weezen te verantwoorden, tot dien eynde wel expresselyk begeerende, dat by allien zy dezen onzen Ocfroye voor dezelve Werken zullen willen stellen, daar van geen geëbbrieveerde ofte gecontraheerde mentie zullen mogen maken, nemaar gehouden wezen het zelve Ocfroy in 't geheel, en zondereenige omiffie daarvoor te drucken, of te doen drucken, ende dat zy gehouden zullen zyn, een exemplaar van de voortz werken, op Groot Papier, gebonden en welgeconditioneert, te brengen in de Bibliotheek van onse Univerfiteyt te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, na dat zy Supplianten de zelve Werken zullen hebben beginnen uyt te geeven, op een boete van zes hondert guldens, na expiratie der voorz. zes Weken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve van de Nederduytsche Armen van de plaats alwaar de Supplianten wonen; voorts op peene van met 'er daad verfteeken te zyn van het effect van dezen Ocfroye. Dat ook de Supplianten, schoon by het ingaan van dit Ocfroy een Exemplaar geleverd hebbende aan de voorz. Onse Bibliotheek, by zo verre zy geduurende den tyd van dit Ocfroy deselve Werken zouden willen herdrukken met eenige observatiën, Noten, Veranderingen, correctiën, vermeerderingen, of anders, hoe genaamt, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van de gemelde Werken, Geconditioneert als vooren, te brengen in de voorz. Bibliotheek, binnen deselve tyd, en op de boete en penaliteyt, als voren. Ende ten eynde de Supplianten van dezen Onzen Confente, ende Ocfroye mogen genieten, als naar behooren, Lasten wy allen ende eenen ygelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoud van dezen doen, laten, ende gedogen, rustelyk, vradelyk ende volkomentlyk genieten ende gebruyken, cesferende alle belet ter contrarie. Gegeven in den

Hage, onder onzen Groten zegele hier aan doen hangen op den
zevenentwintigste Mey, in 't Jaar onzes Heere ende Zaligmakers
duysend zevenhonderd agtewintig.

J. G. V. Boetzelaar.

Onder stond ter Ordonnantie van de Staten.

was getekent

WILLEM BUYS.

Lager stond,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Octroy, te hand gestelt by
Extract Authenticq, haar Ed. Gr. Mog. Resolucien van den 28. Juny,
1715, en 30. April. 1728, ten einde om zig daar na te reguleeren.

De REGENTEN van het WEES- en OUDE MAN-
NENHUIS hebben in hunne voorz. qualiteit, het Recht
der bovenstaande Privilegie, alleen voor den tegenwoordig-
gen druk, van DE SCHRANDERE TOONEEL-
SPEELDER. *Blyspel*, vergund aan DAVID RUARUS.

In Amsteldam den achtentwintigsten October, 1729.

KORTE INHOUD.

Hier helpt de *Veinzery* een *Minnaar* aan zyn *Bruid*;
Hy weet, vermomd als *Knecht*, zo wel voor *Heer*
te spelen.

Dat hy zyn *Minnares* misleid in alle deelen,

Die, door *schyn* grootheid, werd bedekt in 't net gefluit.

Wie dan van 't los geval geen rykdom is gegeven,

Tracht hem, door *schrand're* list, doch eerlyk, na te
streeven.

VERTOONERS.

- EELHART, } Tooneelspeelders; vermomd onder de
CONSTANT, } naam van Loderwyk, en Karel.
SOFIA, Een jonge Juffrouw, bemind van Eelhart.
FRANSYN, Kamermeid van Sofia, bemind van Constant.
ELISABETH, Moeder van Sofia.
RYKERT, Broeder van Elizabeth.
CATTOKE, Een Huismeid.
JORIS, }
KLAAS, } Buuren van Elizabeth.
JEURE, }
ROZETTE, Een Tooneelspeelster.

Het Tooneel is te Brussel, in 't Huis
van Elizabeth.

D E

S C H R A N D E R E

T O O N E E L S P E E L D E R ,

B L Y S P E E L .

E E R S T E B E D R Y F .

E E R S T E T O O N E E L .

E E L H A R T , C O N S T A N T , *met een zak
met geld onder zyn arm.*

E E L H A R T .

O wonder speelt 't geval des waerelds met
een mensch.

Wat raamt gy van myn lot?

C O N S T A N T .

Het gaat, tot noch, naar wensch;
Maar wat het eind zal zyn van uw vermeetel poogen,
Kan zelfs geen Argus zien, al had by duizend oogen.
Ik heb hier vast het geld 't geen ik heb omgezet
Voor uw Ducaaten.

E E L H A R T .

Is 'er duizend gulden?

C O N S T A N T .

N e t .

De Smous heeft my beloofd, eer ik het wouw ontfangen,
Het goud, voor een percent, my wederom te langten.
Zeg my volkoomen toch, waar toe dit dienen zal?

E E L H A R T .

Al looze laagen, om Sofia in de val

Te lokken. 'k meen hier door haar liefde zo te voeden,
 Dat zy van my niets als iets groots en kan vermoeden.
 Gy hebt my doen verstaan, hoe dat Fransyn, haar meid,
 U heeft gezegt, dat zy myn slegte staat benyd,
 Maar, zo 't geval aan my had schatten opgedragen
 En eer, en ik haar minde, ik haar niet zou mishagen.
 Zulk zeggen geeft my moed, en scherpt my het verstand,
 Om haar door schrand're list en konst te winnen; want
 De liefde leerd ons, dat men altyd zyn vermoogen
 In 't werk mag stellen, om zyn wit wel te beöogen.
 Hoe wel ik graag voor u rond uit bekennen wil,
 Deez' Lauwer staat vry hoog, maar denkt doch eens wat

Nil

Volentibus ons leerd; dies zal ik opwaards stygen,
 Om, of het moog'lyk waar, die Lauwer te verkrygen;
 En, zo myn onspoed my belet zo hoog te treën,
 'K hou met *In Magnis voluisse* my te vreën.
 'K moet zien hoe dat het lot my eind'lyk zal begroeten,
 En val ik, daar 's geen nood, ik val weer op myn voeten.
 't Tooneelspel heeft aan ons volkoomentlyk geleerd,
 Hoe dat het los geval gestaåg rondomme keerd:
 En 't heeft met een aan ons ook zo veel kunnen leeren,
 Hoe ik voor meester, gy voor dienaar zult ageeren.
 Doe maar, gelyk ik u voorheene heb gezegt;
 Ik speel de rol van Heer, gy speeld die van myn Knecht:
 Maar heel omzigtig, en voor al niet te vergeeten,
 Wanneer men ons bespied, wy veinzen 't niet te weten.
 Ik vlei my zelve, dat ik my, in dit geval,
 Noch van die Schoone in 't eind eens meester maaken
 zal.

Help dan myn liefde, ik zal u dankbaarlyk beloonen,
 Zo 't my gelukt, schenk ik aan u drie honderd kroonen.

CONSTANT.

'k Zal u in alles, als een slaaf, gehoorzaam zyn.
 Hoop op Sofia, ik zal hoopen op Fransyn:
 En, zo het goed geluk u doet de Juffer trouwen.
 Dan met de Kamenier my wel te vreden houwen.

EEL-

TOONEELSPEELDER. 11

EELHART.

O min! begunstig toch myn liefde in deeze nood,
 Gun my die schoone Maagd, of vonnist my ter dood!
 Ik kan geen waarder lot van uwe gunst verwerven,
 Myn min beloond te zien, of voor de min te sterven.
 Daar is de sleutel; leg het geld in onze kist,
 En kryg de wyn daar uit, maak niet, dat ge u vergift,
 Zyt toch voorzigtig.

CONSTANT.

'k Zal, gy moogt my wel vertrouwen,
 Zyt maar gerust, ik zal uw lessen wel onthouwen.
 Maar, Eelhart, als ik denk dat wy zo onverwacht
 Ons troep verlaaten, dan...

EELHART.

'k Heb daar wel op gedacht,
 Maar overdenkt gy eens ter deeg, met ripe zinnen,
 Zal ik met speelen van myn leeven zo veel winnen,
 Als met dit huw'lyk? Neen, in 't minste niet, wel hoe!
 Een schoone Juffer, en veel duizenden daar toe!
 Indien myn aanslag my na wensch komt te gelukken,
 Zy zullen van myn doen geen kwaade vruchten plukken.

CONSTANT.

Maar, 't groot belang aan ons haar zeker wachten doet.

EELHART.

De liefde stoot belang en alles met de voet:
 Zy zullen van myn doen haar nimmermeer beklagen,
 'k Zal met een hand vol Goud 't misnoegen wel verjaagen;

Als ik maar meester van Sofy raak, en haar geld,
 Zo worden zy van my wel haast te vreeu gesteld.

CONSTANT.

Maar worden wy ontdekt, wat zal 't met ons dan weezen?

EELHART.

Komedianten, als wy zyn geweest voor deezen.
 Maar zacht, ik hoor gerucht. Hou, Karel.

CONSTANT.

Wat zal 't zyn?

EEL-

DE SCHRANDERE
EELHART.

Pas op, Lakei.

CONSTANT.

Myn Heer?

EELHART.

Schenk eens een glas met wyn.

TWEDE TOONEEL.

FRANSYN, EELHART, CONSTANT.

FRANSYN *achter aan het Tooneel, en spreekt na dat
Eelhart gedronken heeft.*

ONS Juffrouw, Lodewyk, die wil u aanstonds
spreken.

EELHART.

Om haar te dienen blyf ik nimmer in gebreeken.
Ik ga haar vinden.

DERDE TOONEEL.

FRANSYN, CONSTANT.

W FRANSYN.

El zo, drinkt men hier de Wyn?
Als gy mooiweer speelt denkt men niet eens om Fran-
syn.

Wel zeker, dat 's heel fraai, dat zyn heel mooie zaaken.
Hoe! gaje van ons huis een smokkelkroegje maaken?
Gut! dat men Heer dat wist, het zou hier wonder gaan,
Dat gy zo stout durft zyn en tappen uit zyn kraan.

CONSTANT.

'k Zal dat wel laaten, 't is ons van een vrind geschonken,
Wy hebben zaamen zyn gezondheid eens gedronken.
Maar nu breng ik u 't goed succes van onze min,
Myn lief Fransyntje.

FRANSYN.

Neen, 'k heb dat niet in myn zin.

CON-

CONSTANT.

Myn zoete meisje, laat ik op je liefde hoopen.

FRANSYN.

Hoor, 'k zal te Kermis jou een braave vryster koopert.

CONSTANT.

Ik wil geen kermis Pop, wat zou ik daar meê kloen?

FRANSYN.

Wel, Karel, zulk een wyf, die kanje makk'lyk voên.

't Is nu te slechten tyd, te denken om het trouwen,

Zo ik het heden deê, het mogt my morgen rouwen.

Het trouwen blinkt wel mooi, of 't goud en zilver was,

Maar neen, men raakt haast met de slippen in den as:

Neen, Vaâr, 't is geen spit aan.

CONSTANT.

Franfyntje.

FRANSYN.

't Zal niet weezen.

Gy zult veel eer, als my, een kloosterklop beleezen,

Hoewel ik graag beken, gy zyt wel reedelyk fraai,

Maar je ambacht is te slegt, ja drommels slegt, lakkai.

CONSTANT.

Zo trots, Fransyn? Zyt ge uit een Diamant geklonken?

FRANSYN.

Ja, als een kats kop, bloed! hoe wou ik daar meê pronken,

Zo ik 'em had, ik liep wel dwars, gelyk een krab,

Ik pufte Braband, met haar gantsche Jufferschap.

CONSTANT.

'k Wil dat gelooven, maar, ei! hoor, Fransyn, myn
Vader...

FRANSYN.

'k Heb nu geen tyd, hier na spreekt gy me wel wat naader.

Als myn gelegenheid het beeter ons toelaat,

Dan word 'er van die zaak diepzinniger gepraat.

CONSTANT.

Franfyntje.

FRANSYN.

Kareltje.

CONSTANT.

Ei! hoor.

FRANSYN.

Wat zal het weezen?

Laat ons....

CONSTANT.

Een kusch, Fransyn, niet meêr, zo waar.

FRANSYN.

Na dezen.

'k Heb zeker nu geen tyd, myn Juffer wacht my al.

CONSTANT.

Mag ik dan hoopen op uw liefde?

FRANSYN.

Wel, ik zal

Daar eens aan denken, 't hoeft zo niet te post te loopen.

Je wilt zo haaffig in het warmoes: 'k laat u hoopen,

Indien ge wilt, en zo je dan wat zoet kunt zien,

Krygt gy daar na, in plaats van een zoen, noch wel tien.

'k Zal dan zo vies niet zyn, als ik ter deeg zal weeten

Van waar gy zyt, en hoe ge uw leeven hebt verfleeten,

Dat moet voor af gaan; want ik ben daar niet van t'huis

Los toe te grypen, als een pracher na een Luis.

't Is zulk een slechtertje, als Knechts en Meiden trouwen,

Want als men trouwt diend men malkander wel te hou-

wen.

Je moest van 't volk niet zyn, die zoeken na een Bruid,

En schoppen die daar na met vreugd ter deuren uit.

Dat zou niet lyken, vriend.

CONSTANT.

Je zoekt me wat te plaagen.

Ik wensch dat Heintje pik my mag de kop afzaagen,

Indien ik immer de gedachten hebben zou,

Ontrouw te weezen, aan myn echtgetrouwde vrouw.

'k Zal u zo eeren, zo ontzien, en zo beminnen,

Ja....

FRANSYN.

Als de Kat de Muis, niet waar?

CON-

TOONEELSPEELDER. 15

CONSTANT.

Zyn uwe zinnen,
Dan steeds geneigd om al die voorflag, die ik doe
Niet eens te achten?

FRANSYN.

Och! ik ben het hier al moe.

Ei! Karel, laat my gaan, hoe zal 't noch met u lukken?

CONSTANT.

Ei! laat my van uw mond maar een lief zoentje plukken.
Ik laat u eer niet gaan, stelt toch myn hart te vreeu.

FRANSYN.

Houwaar, daar is 'er een, wel bruffer dan mee heen.

CONSTANT.

Hoe zoet smaakt my die kusch, 't schynt my aan 't hart
te raaken!

FRANSYN.

Afgryffelyk, niet waar? ik zouw'er schier of braaken.

CONSTANT.

Ik draag u zulk een min, myn liefde is trouw en groot!

FRANSYN.

Als de aap draagt tot zyn jong; je duuwde my wel
dood,

Als gy my had. O neen! ik zal daar zorg voor draagen;
Want dood geduurd te zyn, zou my heel niet behaagen.

Is dit maar een begin? Je breekt me schier de nek;

Wat zou het eind dan zyn, wat drommel! wordje gek?

Je zoud me zekerlyk wel aan twee stikken breeken

Wierd ik je wyf: o neen! ik laat het liever steeken.

VIERDE TOONEEL.

EELHART, FRANSYN, CONSTANT.

EELHART.

KOm, Karel, onze plicht verbied ons hier te staan,
Wy moeten Juffrouws last terstond volvoeren gaan.

FRANSYN.

Dat is een schiklyk borst, een knecht gelyk een paerel!

CON-

Dag, Liefsten.

EELHART.

Dag, Fransyn.

FRANSYN.

Dag, Lodewyk. dag, Karel.

VYFDE TOONEEL.

FRANSYN *alleen.*

Juffrouw, ze zyn al weg, gy kunt nu binnen treên.
De baan is klaar.

ZESDE TOONEEL.

SOFIA, FRANSYN.

H SOFIA.

Elaas! hoe trillen al myn leên,
Wanneer ik denk wat my de liefde doet beginnen!

FRANSYN.

Al wisje wasjes, stel die praat maar uit uw zinnen.
'k Verzeker u, gy hebt uw zinnen wel gelegd,
Want Lodewyk, Juffrouw, is zekerlyk geen knecht,
In 't minste niet.

SOFIA.

Waar uit kund gy deez' waan vermoeden?

FRANSYN.

Dit is geen waan, o neen, ei! hou my dat ten goeden.
Hy riep zo daadlyk noch; Lakei, schenk my de wyu,
Waarom zou Karel voort zo onderdaanig zyn,
En dienen hem terstond met alle eerbiedigheden,
Met ongedekten hoofde en neêrgebooge leeden?

SOFIA.

Maar is het waar, Fransyn, het geen gy my daar zegt?

FRANSYN.

Ik zag het, ja gy zyt getrouw'lyk onderrecht.
Ik zal 't u zelfs doen zien, wilt gy my niet gelooven.

Daar

TOONEELSPEELDER. 17

Daar staat de fles met wyn, het gaapt, gelyk een oven,
't Zal om uw min zyn, dat hy zich zo laag verneert.
Gy zult het wel haast zien het geen gy zo begeert.

SOFIA.

Laat ons eens zien, of wy hier ook iets kunnen vinden,
Dat deez' verwerde knoop mogt eenigzins ontbinden.
Ik heb om deeze reën haar beiden uit doen gaan;
Zy hebben noch zo kort haar boodschap niet gedaan,
Wy moeten nu na 't eind eens van dit kluuwen zoeken.

FRANSYN.

Och! arme sloof! jou geest zal noch uit liefde spoeken.
Maar, Juffrouw....

SOFIA.

Zwyg, Fransyn, hier leid geschrift, weest stil,
Men schryft wel menigmaal, 't geen men niet weten wil.
Het lykt een rym gedicht.

FRANSYN.

Wat is 't?

SOFIA.

Ik zal 't eens leezem.

FRANSYN.

Dat zal gewiffelyk op zyn beminde weezen.

SOFIA leest

*Hoe aangenaam streelt my het licht,
Van dat zielroerende gezigt,
't Geen my hier houd als opgeslooten,
In deeze lieve vangkenis,
Daar al 't vermaak myn's leevens is,
O Min! wat heb ik reeds al gunst van u genooten,
Ei! slaak my van myn boeijens niet,
Voor dat myn boedster myn verdriet,
Uit mededogen, komt verlichten:
Als baar myn staat bekend zal zyn,
En hoe ik door de min verkwyn,
Zal mooglyk baar myn smart tot wedermin verplichten.
Deez' woorden hebben my tot aan de ziel geraakt!*

B

FRAN

FRANSYN.

Het kan niet beter zyn al waar 't van Cats gemaakt.
Hy komt, door dit gedicht, zyn meening klaar te toonen,
'k Verzeke u, zyn min doet hem als Knecht hier wou-
nen.

SOFIA.

Dat kan wel mooglyk zyn, Fransyn, dat hy my mind;
Maar 'k ken zyn afkomst niet.

FRANSYN.

Weg, weg, de Liefde is blind.
Als hy maar eerlyk is en vroom, wat kan 't u scheelen?
Want gy zyt ryk genoeg, gy kunt hem braaf meê deelen.
Oprechte liefde ziet geen schat noch rykdom aan.
Dat huuwlyk deugd niet, dat om geld slechts word
gedaan.

SOFIA.

Als ik al wilde, hoe zou ik Mammeer beweegen?

FRANSYN.

Slaap eerst een nacht by hem, wat is'er aangeleegen?

SOFIA.

Een kostelyken raad; myn moeder....

FRANSYN.

Die's niet wys;
Die Vrouw is al zo kout, gelyk Moscovisch Ys.
Zy kent die drift niet meêr die ous zo't hart kan raaken;
Dat gy nooit trouwde zou geen kleintje haar vermaa-
ken:

Of 't moest die ouwe zyn, dan wierdje een ryke vrouw,
Dan zatje warmpjes met jou voetjes in de kouw.

Was ik als jy, Juffrouw, ik nam altoos geen ouwe,
Kyk, zulk een zuiglam zou een ouwe bok gaan trouwe,
Dat was een schoon vermaak.... Maar zie eens toe.

SOFIA.

Wat is 't?

FRANSYN.

Een raar geval, hier steekt de sleutel in de kist.
Gut dit komt wonder wel, hier zal de bommel breeken.

Of

TOONEELSPEELDER. 19

Of 't groot of kleinhans is, dat zal nu klaarlyk spreken.

SOFIA.

Doe op de koffer, zoek ter deegen, met gemak.

Wat hebt gy daar, Fransyn?

FRANSYN.

Een doos met snuiftoebak.

Ik moet eens snuiven. Maar, o dood! o pestilentfy!

Hoe stark is dat; dat is vervloekte Colosjenty!

Ik kan niet kyken uyt myn oogen.

SOFIA.

't Is uw schuld,

Dat 's manne kost.

FRANSYN.

Ja toch; de doosjes, schoon vergult;

Vol snuiftoebak, ei hoor, dat moet ik u eens vraagen

Waarom de Juffers die in haare zakken draagen?

'k Loof om te snuiven?

SOFIA.

Dat geloof dat staat u vry,

Maar gy zag nimmer zulk een zottigheid van my.

FRANSYN.

Jy bent geen snotneus.

SOFIA.

Kom, je moet al vorder zoeken.

Wat hebt gy daar?

FRANSYN.

Een arm vol akkademys boeken.

SOFIA.

Wat zyn 't Komediën? laat my eens zien, Fransyn,

FRANSYN.

Och! 't zullen zekerlyk Komedianten zyn.

SOFIA.

Zwyg stil, jou loskop, zwyg, hoe zal 't hier met u weezen,

Mecnt gy dat and're liën nooit zulke boeken leezen?

Dat deftig tydverdryf, daar mannen van verstand

Haar geest in oeffenen: de braafste van ons Land

In de eed'le poëzy haar veelyds bezig houwen.

FRANSYN.

Maar hoor, Juffrouw, je moogt my vrylyk wel vertrouwen.
Dat zy van veelen ook word meenigmaal veracht. (wen,

SOFIA.

Van harffenloozen, die wel waardig zyn belacht.
Doen ik voor deezen by myn motje pleeg te woonen,
Tot Amsterdam, wat zag ik daar al fraais vertoonen,
Van spel, en kluchten.

FRANSYN.

Ja, het heeft wat fraais om 't lyf.

SOFIA.

Voorzeker, ja Fransyn, 't is lof'lyk tydverdryf.
Dit is Ifigenie, en waard om voor een Keizer
Gespeeld te worden naar de konst.

FRANSYN.

Ben je niet wyzer,

Myn lieve Juffrouw, dat je zulke dingen roemt?
Myn Overbestemoer die heeft ze lang verdoemd.

SOFIA.

Dat was in ouder Eeuw, daar wy niet meêr van houwen.

FRANSYN.

Nu is 't een yzere Eeuw, toen was het heel een gouwen.
Dat zeggen al de lui, ik heb het wel gehoord.

SOFIA.

Die luiden bennen gek; zwyg eerje me verstoord.
Haal uit de Koffer, zie wat dat'er schuld van binnen.

FRANSYN.

Wel zeker ik beken dat is wel kostlyk linnen.

Kyk, wat een kostlyk klee! koerasje, een sjoel!
Hier noch een! wel ik zeg dit 's wel een raare boel!
'k Docht aan die boeken straks het zyn Komediante,
En aan dit snaartuig, zyn het nu weêr Muzikante.
Ik weet werentig niet, hoe ik ze noemen zal.
Dan lykt het wat te zyn, en dan weêr niemendal.
Wat leest gy?

SOFIA.

Titus, door een braaf poët geschreven.

'k Zag

TOONEELSPEELDER. 21

'k Zag vreemder Treurspel nooit de daagen van myn leeven,

Hoe wel heel groots gerymd en heerelyk van zwier.

FRANSYN.

Ja toch 't is kostelyk; een murf gelyk een stier,
En haar als podde wol, je meugt daar wel van spreekē.

'k Wou dat ik die Poët zag hals en beenen breeken,
Die van 't begin tot 't eind, ja schier in elken deel,

Niet brengt als monsters, en wanschepzels op 't Toot
't Is wel een schoon stuk werk! (neel.

SOFIA.

Ei! zwyg. de Misantroope.

FRANSYN.

Met zulke woorden zou men my heel licht verkoopen.

SOFIA.

Zwyg toch, zo 't mooglyk is, uw ronde zeeuwze bek,
Die scheert geduurig, met al 't geen gy hoort de gek.

Hier staat een aardig dicht; na 'k aan 't begin kan leezen
Zo zal het eind daar van heel niet onsmaklyk wezen.

Al ben ik schoon, liefje, niet machtig en ryk,

Ik ben ten minsten als myns gelyk.

Al heb ik geen goed, al heb ik geen goed,

De beste rykdom bestaat in 't gemoed.

FRANSYN.

Neen zeker dat 's heel goed, 'k wil daar niet tegen strijen,

Dat 's vroom en heel oprecht, dat wil ik graag belijen,

Zie, Juffrouw, zulk gerym, dat acht ik zeker goed,

Dat is veel beter, als van 't beeft met schoorsteen roed

Befmeerd, en slimmer noch; indien my ymand porden,

Ik ben een drommel, en ik wil een duivel worden,

Als zich...

SOFIA.

Gy snyt braaf op, en prononcieert heel fyn,

Gy hoorde zekerlyk een Acteures te zyn.

FRANSYN.

Wat is dat voor een bieft? dat wou ik gaaren weeten?

Ei zeg, Mejuffer, moet men daar ook brood toe eeten?
 'k Wil graag bekennen, zulk een dier en ken ik niet,
 'k Loof 'er geen drommel in de hel is die zo hiet.
 Ei, zeg toch wat het is?

SOFIA.

Een Speelfter.

FRANSYN.

Watte grillen!
 Ik, ik een Speelfter! wel wie zou my kyken willen?
 Myn geestig troonitje, daar yder bang van ziet,
 Is al zo aardig, of je een uil zaagt in 't verschiet.
 Als 't een van twee moest zyn, zou jy de beste weezen;
 Want je bent mooi, je hebt meer proffessy geleezen;
 Want kwam ik op 't Tooneel, zo was het spul verbruid,
 Van boosheid smeet het volk wel al de glaazen uit.

SOFIA.

Nu al genoeg hier van; ik moet wat vorder leezen,
 En zien wat dat het eind van dit gedicht zal weezen.

Ik laat de gierigaart na scbatten zien,

En den staatzuchtigen na het gebiën.

*'k Begeer, ó myn schoon! 'k begeer, ó myn schoon!
 Geen Konings Scepter, noch Keizers Kroon.*

'k Word door dit zoet gedicht in liefde weg gevoerd!
 Ach! uw vermoogen, Min, heeft my het brein ontroerd!
 Wanneer ik Lodewyk.....

FRANSYN.

Wilt dit gedicht gelooven,
 Oprechte liefde gaat het geld en goed te boven.

SOFIA leest voort.

Want de rust en opperste wellust leid,

In een onbekommerde vergenoegelykheid,

En niet in het geld, en niet in het geld,

Dat staadg zyn meester met zorge kweld.

Daarom, Princesse, zo acht ik meest,

De gaaven van uw doorluchtigen geest,

*En uw groot vernuft, en uw groot vernuft,
Dat al de waereld braveerd en puf.*

Ik moet bekennen dit's een dicht van groote waarde,
't Verftand te minnen, is de grootfte deugd op aarde.
Mogt ik myn zinlykheid na mynen wensch voldoen,
'k Zou Lodewyk zyn min; met wedermin, vergoën.

SOFIA zoekt voort in de Boeken.

Karel de Stoute, dit's een spel wel waard te looven,
Dit gaat veel spellen, zelf hoe fraay ze zyn, te boyen.
Dit treurspel, ik beken, is meêr dan roemens waard,
't Zyn fchoone bloemen door de tyd by een vergaard,
Heel braaf en los gerymd, bevryd van ftyve bochten,
Die man behoord een krans van Lauweren gevlochten.

FRANSYN.

Ik gun dat fierzel hem, al staat het noch zo stout.
Maar, was ik een Poëet, een braave beurs met goud
Zou my veel liever zyn.

SOFIA.

Fransyn, neen de Poëeten,
Die fchryven maar om eer en glory.

FRANSYN.

Wel te weeten!

SOFIA.

O ja! voorzeker, want die konft die is zo eel,
Dat men onmoog'lyk die betaalt.

FRANSYN.

Ja, in dat deel

Kan ik 't gelooven, als ze zoet malkand're vryen,
Dat 's lief en lekker, maar vervaarlyk op te fnyen
Van dood die honden, hei! ik zweer, by kris, by kras!
Niet anders als of 't Land vol moordenaaren was,
Dat is afgryff'lyk.

SOFIA.

Wil uw hoofd daar niet meê breeken,
Daar kan in alle bei wel konft en voordeel fleeken.
Men ziet dat meeft de deugd daar in verheven word,

En de ondeugd, in een poel van rampen neêr gestort.

FRANSYN.

Dat kan wel waar zyn, maar ik kan het niet begrypen.

SOFIA.

Gy zyt te bot, laat eerst uw harffenen wat slypen.

FRANSYN.

Myn harffens slypen, 'k wed ik dat wel laten zal;
Sleep men daar iets van, och! zo bleef 'er niemendal.
Maar zeker, Juffrouw, is die konst zo waardig te achten?

SOFIA.

Nooit loffelyker kwam de menschen in gedachten,
Als dat men voor het volk op Schouwtooneelen speeld;
En daar de waereld in zyn binnenste verbeeld.
Mits dat het slicht'lyk is, en t'effens kan vermaken.
Zo kan den Dichter best aan 't loon van eer geraken.

FRANSYN.

Dat 's waar, ik heb het uit een boekje eens geleerd.
Hoe dat de rymery geloont werd en geëerd.

Dichters winst is, lieve vrinden,

Leege beursen, leege spinden.

Raâ eens wat'er overschiet?

Een vergulde schoone niet.

Die dit geschreeven heeft, die heeft het wel geweeten.
Al zyn het vaarzen, neen, men kan 'er niet af eeten.

SOFIA.

Dat sprookje is al oud. Ziet noch te deeg eens toe.
Vind gy geen brieven?

FRANSYN.

Neen.

SOFIA.

Sluit dan de kist weer toe.

FRANSYN.

Help, help! Sint Juttemus, hier zal het wonder daagen!

SOFIA.

Wat is 't, Fransyn?

FRANSYN.

De droes! een zak met spaansche Kraagen.

Zy

Zy is by gut zo zwaar, als ik schier tillen kan.
 Kom elk zyn part daar af, alreê myn lieve man.
 'K meen met die oly ook myn zakken braaf te smeeren,
 Ze komt van Lissebon.

SOFIA.

Laar staan, zoud gy begeeren

't Geen u niet toekomt?

FRANSYN.

Wel ik vind 'et: dat is raar.

SOFIA.

Maar in eens anders kist, Fransyn, is dat niet waar?

FRANSYN. (ven?)

Daar docht ik niet eens om. maar wat 's'er aan bedree-
 'K zal 't dan maar leenen, om het nimmer weêr te geeven.

SOFIA.

Leg weg het geld, Fransyn. maak dat gy my niet sard.

FRANSYN.

Ja wel, Juffrouw, zie daar, 'k ben eerlyk in myn hart.
 Maar 'k zou'er zekerlyk geen kleine vreugd in raapen,
 Dat ik 'er zo een stik of dertig af mogt kaapen.

SOFIA.

Loop na de Fransman metje kaapen, laatzte staan.
 Men kan wel hooren, datge uit Zeeland zyt van daan.
 Zet voort het geld maar weg, wilt alles weêr zo leggen,
 Als het geleegeen heeft.

FRANSYN.

Ja wel, wat zal ik zeggen?

Dit heele werk word noch niet recht van my gevat,
 Ik diende altoos niet, zo ik zulk een katskop had.

SOFIA.

'K heb u te noodig, laat daarom het geld hier blyven.

FRANSYN.

Maar is het mooglyk, van zo schoonen zak met schyven
 Te scheijen, als of ik die nimmer had gezien?

Ei! Juffrouw, gun me 'er dan ten minsten wat; maar tien.

SOFIA.

Niet een, in 't minste niet, of 'k zal u eeuwig haaten.

FRANSYN.

O specy manibus, moet ik u zoo verlaaten?

SOFIA.

Kom, doe de koffer toe, en sluit die als ze was,
Zy koomen haast weêrom. Fransyn, nu repje ras.

FRANSYN.

Zie daar, daar leid het geld, maar had ik het gevonden
Alleen, ik loof niet dat het bleef zo ongeschonden.Men kan wel eerlyk zyn, myn lieve Juffrouw, ziet
Al kaapt men wat, dat 's juist de grootste schande niet.

SOFIA.

Gy wout met and're liên haar geld u dan verryken?
Jan Knols gevoelen zou u wonder wel gelyken.

FRANSYN.

Ei! Juffrouw, waarom dat? ei lieve! geef eens reên?

SOFIA.

Die achte 't goed van al de menschen in 't gemeen.

FRANSYN.

Die kaerel had gelyk, gut, kwamen zulke wetten
Eens op, 'k zou op myn hoofd meê een fontansje zetten,
Al wast een elle hoog; maar, Juffrouw, kund gy raân
De reedenen van waar die mode komt van daan?

SOFIA.

O neen, dat weet ik niet geef reede.

FRANSYN.

Ik zalze u langen,
't Zyn Veugelnetten om het manvolk in te vangen.
Wat zou het vrouwvolk aârs toch met die dingen doen?

SOFIA.

't Is kostelyk bedocht, wie zou 't van u vermoen?

ZEVENDE TOONEEL.

KATO, SOFIA, FRANSYN.

KATO.

U ffrouw, au Moeijer, en au Oom, zyn t'huis gekoo-
Ze zende may om au.(men,
FRAN-

TOONEELSPEELDER. 27

FRANSYN.

Zo haast! wie zou dat droomen?

SOFIA.

Waar zyn ze?

KATO.

In het Solet.

SOFIA.

Ga heen, ik volg terstond.

Leid nu het goed weêr zo, Fransyn, als gy het vond?

FRANSYN.

O ja, Juffrouw, wilt daar in 't minste niet voor vreezen.

SOFIA.

Men scheld, 't zal Lodewyk en Karel zeker weezen.

Doe op de deur, Fransyn.

FRANSYN.

Juffrouw, het zal geschiên.

SOFIA.

Volg dan, wy moeten haar ter deegen eens bespiên.

ACHTSTE TOONEEL.

EELHART, CONSTANT.

EELHART.

Maar, meend gy 't waarelyk, myn vriend, heb gy uw
oogen

Wel recht gebruikt?

CONSTANT.

O ja, ik ben heel niet bedroogen.

Ik ken haar al te wel, ik heb 't my niet verbeeld,

't Is nu zes jaaren, dat ik heb met haar gespeeld,

En zou ik twyfelen, Juffrouw Roset te kennen?

Zo zy my zelve maar niet heeft gekend, zo bennen

Wy heel gelukkig, want ze is loos, gelyk gy weet.

Kon zy my niet, ik dank alleen 't lakkeijen kleed.

EELHART.

Heeft zy u ook gevolgd aan 't huis waar dat wy wonen?

CON.

CONSTANT.

Ik dorst niet om zien, om myn bakhuis niet te toonen,
 Maar 'k liep me best, ik ben 'er mak af als een lam,
 Ja 'k zweet 'er af, dat geen straatmaaker te Amsterdam,
 Daar oit by haalen kon; wil u hier op verlaaten,
 Zy kon niet volgen; 'k liep door sloppen en door gaaten,
 Gelyk een schichtig hert, dat snel wort voort gejaagd,
 Wanneer de Jaager het met hond en spriet belaagd.

EELHART.

Dat steld my weêr gerust, want kwam zy ons te ontdek-
 Zo zou het gantsch geheim, van onze list uit lekken. (ken,
 Maar, a propo, wat zei de snyer van het kleed?
 Is 't niet gedaan?

CONSTANT.

O neen, het is noch niet gereed;
 Maar 't zal haast vaardig zyn, wilt u hier om niet kwellen,
 Ik zal 't in een half uur, ja minder, u bestellen.

EELHART.

Wanneer gy keerd, zo komt hier daatelyk by my.

CONSTANT.

Ik zal.

EELHART.

Min, styf myn list, en sterk myn veinzery.
Einde van het Eerste bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

EELHART, CONSTANT, FRANSYN *van binnen.*

EELHART.

Komt gy zo haastig weêr? dat had ik niet gedacht.
 Hebt gy myn kamifool, myn vriend, niet meê gebragt?

CONSTANT.

Voorzeker ja. Hoe, had gy andere gedachten?
 Hoewel de snyer my noch eenigzins deed wachten.
 Zie daar, daar is 't.

EEL-

EELHART.

Zie toe, kan men ons ook bespiën?

CONSTANT.

Neen, 'k heb Sofia by haar moeder straks gezien,
En ook haar oom, daar is voor ons nu niet te schroomen,
Men zal zo lichtlyk ons nu niet verrassen komen.

EELHART.

Vergeef my deeze list, 't werd om uw min gedaan,
Myn Engel.

EELHART *trekt het kamisfool, daar een Ridder-
schap op gebecht is, onder zyn boove kleed.*

CONSTANT.

O de min heeft haar al gaar gebraân.

'k Wou dat ik myn Fransyn zo kon tot min beweegen,
Maar 'k sta waarachtig met myn vrijery verleegeen,
De meid mind my niet veel.

EELHART.

Zo 't schynt.

CONSTANT.

Recht uit gezeld,
Gy krygt de Juffer noch wel eer als ik de meid.
Dat loof ik zekerlyk.

EELHART.

Geen nood, wilt daar van zwygen.

Kryg ik Sofia, zo zult gy Fransyn wel krygen.
Maar 'k heb zo daatelyk, terwyl ik eenzaam zat,
En ik myn Treurspel, dat ik maak, in handen had,
Een droevig voorval op de jagt daar in geschreeven.
Hoe een verwoede Beer de Prins dacht om het leeven
Te brengen, wyl hy zich vervrolykte op de jacht.
'k Zal 't pronontieeren; neem de woorden wel in acht.
*Ach! dienaar, help! sta by! een Beer zal my bederven,
Hy tracht zyn klaauwen in myn ingewand te verven.
Zyn wreede muil die dorst al raazend na myn bloed.
Dood deez' verwoede Beer, eer by my sterwen doed.*

FRANSYN van binnen.

Ach! is dat vallen, ach! ei my! ik ben vol vreezen.

Help!

EELHART.

Wie of daar valt?

CONSTANT.

Dat zal Fransyn wis weezen.

Zy schrikte mogelyk op 't noemen van de Beer,
En valt met al het goed verbaast van boven neêr.

FRANSYN van binnen.

Ach! buuren, help! sta by! wat zal ons noch gebeuren?
Hier is een Beer in huis, die wil een mensch verscheuren!

CONSTANT.

Wat duivel schort de meid? hoe zal ik dit verstaan?

EELHART.

Zy roept de buuren in, hoe zal dit hier vergaan?
Wel wie of aan Fransyn zo gekke parteu leerde?

CONSTANT.

Zy meend het ernst te zyn, dat gy daar zo ageerde.

EELHART.

Hoe is de meid zo zot? neen, dat geloof ik nie
Dat kan niet zyn.

CONSTANT.

Ik al, geloof het wyl gy 't ziet.

T W E E D E T O O N E E L.

KLAAS, JORIS, JEURE, EELHART,

CONSTANT.

KLAAS.

Woor duivel is de Beer? o bloed! kan kik hem kraigen,

Kik zal hem aon mayn spies gelaik een kikvors raigen.

JORIS.

Kryg ik ze in fizier, zy moet terstonte dood,
Ik schietze dat ze zel gaan rol gelyk de kloot.

JEURE.

Kom kik, met dit geweer, dien seken ont eens te raaken,
'k Zweer hai zain Beere ziel, myn ziel, haast uit zal braaken.

Kik

TOONEELSPEELDER. 31

Kikzau'em...

DERDE TOONEEL.

RYKERT, EELHART, JORIS, KLAAS, JEURE,
CONSTANT, ELIZABETH, SOFIA.

WEL, wat's dit? wie maakt hier dit geweld?

EELHART.

Een vreemd geval, myn Heer, wy zynder af ontsfeld.

RYKERT.

Wel, mannen, wat is dit? hoe zyt gy hier gekoomen?

JORIS.

Wel om de Beer te schiet, myn eer.

RYKERT.

Het schynen droomen.

Wel, Joris buur, wat's dit? Zoek jy hier na een Beer?

JORIS.

Jou meid ze heb gezek, het zo waarak, myn eer.

VIERDE TOONEEL.

FRANSYN uit het venster, ELIZABETH, RY-
KERT, EELHART, JORIS, KLAAS,
JEURE, CONSTANT.

ZEg, is de Beer al weg? ach! hoe ben ik verschooten.

ELIZABETH.

Wat Beer, zottin?

FRANSYN.

Wat Beer? wel hei! een Beer, met pooten,
En met een muil, die fel een mensch had aangevat,
En die zo riep toen hy hem by de lurven had.

ELIZABETH.

Dat beelje jou maar in, kom jy maar voort van boven.

FRANSYN.

'k Ben al te bang, Juffrouw, je meugt me vry gelooven.

Daar

Daar is een Beer in huis, 't is zekerlyk geen jok.

RYKERT.

Hoe komt de Beer hier in?

FRANSYN.

Uit 't een of ander hok

Mag hy gebrooken zyn; hoe drommel, kan ik 't weeten?

ELIZABETH

De meid is zeker dol, of voor het minst bezeeten.

FRANSYN.

't Is daar heel ver van daan, men riep, ik ben in ly,

Een Beer heeft my gevat! help! help! och! Ita me by.

'k Wou ik die schreenwer wist, de drommel zou hem haalen.

Of hy zou 't meesterloon my van men bien betaalen.

Wie zou niet schrikken van zulk yffelyk geweld.

'k Heb met me... nou dat 's wel, de trappen braaf geteld.

ELIZABETH.

Ei, hou de bek toe met zo zot en dwaas te kallen.

FRANSYN.

Dat loof ik wel ik heb myn bil uit 't lit gevallen.

EELHART.

Fransyn, het is myn schuld, ik zal uw smert vergoën.

FRANSYN.

Als de Olifant eens kakt, zo kryg ik myn rantsoen

Wel dubbeld; meenje zo?

RYKERT.

Wel hoe, wat 's dat te zeggen?

Is 't uw schuld?

EELHART.

Ja, myn Heer, ik zal 't u uit gaan leggen.

Ik maak een Treurspel, en ik had daar in gebragt;

Een voorval, hoe een Prins, eens weezende op de jagt,

Van een verwoede Beer in 't Bos wierd aangegreepen,

Het welk hem roepen deed ontsteld, en heel beneepen,

Om hulpe, en ik sprak die zin wat hart, myn Heer;

Fransyn die schrikt, en valt daar op van boven neer,

Van

TOONEELSPEELDER. 33

Van al de trappen, tyd vervaarelyk aan 't fchreeuwen;
En daarom komt dat volk zo wreed, gelyk als leeuwen,
Gelykje ziet.

JORIS.

Dat 's waar, jou meid heb ons geroep,
Ze fchreeuw zo bang, myn eer, zo bang, gelyk de poep;
Monfjeur, atan voe bien?

RYKERT.

Heel wel, gebuurman Joris,
Zie daar is drinkgeld tot een pintje brandemoris,
Voor u liën zaamen. Wel hoe komt de meid zo dwaas?

KLAAS.

Sinjoor, 'k bedank ou zeer.

RYKERT.

Jou ook zo, buurman Klaas.

VYFDE TOONEEL.

FRANSYN *uit het Venfter*, RYKERT, ELIZABETH,
EELHART, SOFIA, CONSTANT.

FRANSYN.
Wie heeft van vreemder zaak zyn leeven ooit vernoomen!

SOFIA.

Nou, beerevangfter, wil nu maar van boven koomen.

ZESDE TOONEEL.

RYKERT, ELISABETH, EELHART,
SOFIA, CONSTANT.

RYKERT.

Hou, Lodewyk, hou daar, ga heen, en copieer
My deze brieven eens.

EELHART.

Als 't u beliefd, myn Heer.
Ik zal zo dadelyk, myn Heer, die uit gaan fchryven.

C

RY.

RYKERT.

't Is morgen tyds genoeg, laat het van daag maar blyven.

Franfyn uit.

Franfyn, benje zo zot, dat had ik nooit gedacht,

Dat gy hier in ons huis aanrecht een beerejagt?

Van dwaazer voorval heb ik nimmer hooren fpreeken.

't Is Uilenspiegels werk, o ja.

FRANSYN.

Een heel goed teken.

Praat jy maar voort, myn Heer, ik voel wel waar 't
me fchort.

ELISABETH.

Dat zal wel overgaan eer jy een knechje word.

RYKERT.

Maffeur, kom gaan we heen, laat ons het hier by laaten.

Gy kunt hier na wel van uw Beer wat zachter preaten.

EELHART.

Myn Heer, het zal gefchiën.

SOFIA zacht tegen *Franfyn.*

Franfyn, laat ons ook gaan,

Nu is het tyd.

FRANSYN.

Allon.

ZEVENDE TOONEEL.

CONSTANT, EELHART.

W CONSTANT.

At diend 'er nu gedaan?

Ze zullen zekerlyk ons aanftonds weër befpieden.

EELHART.

Van waar?

CONSTANT.

Door 't venfter, het kan anders niet gefchieden.

EELHART.

't Is wel, 'k zal toezien, kryg gy maar terwyl het geld.

CON-

CONSTANT.

Waar toe zal 't dienen?

EELHART.

Maak maar dat gy my niet kweld,
Gy zult het zien. Ik wil die schuld niet langer dulden.
Sofia en Fransyn in het venster.

Ze zyn aan 't venster. Teld voor eerst driehonderd gulden, (zyn,

En brengt het daar 't behoord. 'k moet zonder schulden
Of 'k kan niet leven. zeg de Simous ook, dat hy myn
Geleende goud weêr geeft van daag, ten langsten morgen,
De tyd verloopt, ik wil die schacher niet meêrborgen.

En als gy uit zyt, ga dan ook met een eens zien,
Of ook de Spaansche post gekoomen is, indien
Daar brieven aan my zyn, zo wiltze voort bestellen;
'k Verlang daar na: maak gauw een eind eens van uw tel-
'k Verwacht een wissel van vier duizend dukatons. (len.
Hebt gy noch niet gedaan?

CONSTANT.

Zo voort, myn Heer, aanstonds.

EELHART.

Dat gy u rept, of 'k zal 't u daadelyk eens leeren,
En met myn rotting u de ribben koomen sineeren.

CONSTANT *zoetjes.*

Dat hoeft zo net niet?

EELHART.

Voort gy, rekel, maak gedaan.
Vreest gy myn dreigen niet?

CONSTANT.

Myn Heer, nu zal ik gaan.

En hier weer spoedig zyn.

EELHART.

Neen, wilt een weinig toeven.
Myn kleed is hier ontord, en 't zou voor al behoeven,
Eer dat gy gaat, dat gy dit vast hechte aan malkaêr,
Want wierd ik eens ontdekt, 'k liep moog'lyk lyfsgevaar.

Eelhart, trekt zyn boeckkleed uit.

C O N S T A N T.

Hebt gy uw eer , uw staat dan te eenemaal vergeeten?
 Hebt gy uw oorlogsdeugd zo van u afgesmeeten,
 Dat gy verlaafd, versuft en moedeloos van zin,
 Uw hart laat buigen, ja, laat dwingen van de min?

E E L H A R T.

't Is waar, ik laat myn hart ganfch door de min regeeren,
 Ik kom myzelf als slaaf, zelfs voor de min verneëren;
 Ik! die het woedend vuur, en 't donderend geluid
 Der oorlogsbuijen vaak heb op deez' borst gestuit.
 Gevreesde min, wat werkt gy niet door uw vermoogen?
 Wat hart is fcheutvry, door het blikfemen der oogen
 Van myn verkooren lief? haar aangenaame mond
 Werpt keetens uit, daar zy myn hart, eerft diep gewond,
 Meê vast boeid, moet ik dan, al vlugtende, verliezen
 Noch eens myn vryheid? doet de min my dan verkie-
 zen

Dit flecht veracht'lyk kleet, daar al myne oorlogsdaân,
 Van 't Spaanfche Hof alom, op wieken van de faam,
 Gedraagen worden? neen! ik breef deez' band aan stuk-
 ken,

'k Verbryfel 't minncjuk, dat my de nek komt drukken.
 Maar, hoe kan 't moog'lyk zyn, daar ik als weg gerukt,
 Dit voorwerp heb zo vast in myne ziel gedrukt,
 Dat zelfs de tyd, die geen verandering kan missen,
 Dit minlyk beeld nooit kan uit myn gedachten wiffen?
 Neen, liefde houd het veld, ik leg myn grootheid af,
 Ik min myn Engel, tot de dood my rukke in 't graf.

C O N S T A N T.

Zyt gy dan niet te raân?

E E L H A R T.

Geenfins. hoe! zou ik trachten
 My zelf te moorden? neen, ô neen! al myn gedachten
 Die werden tot haar dienst alleen maar aangewend.
 Maar, 'k heb uw dapperheid en trouw voor lang ge-
 kend,

Gy weet wat dienst ik aan myn lief heb opgedraagen,

Wat

Wat finart en wreede pyn my dag en nacht komt plaagen;

Om dat ik haar myn staat niet kenbaar maaken mag,
 Voor dat myn zaaken zyn in beter staat. Maar, ach!
 Zy wierd licht mid'lerwyl, terwyl ik dus myn leeven
 Verflyt, een ander heer tot echtgenoot gegeven,
 Waarom ik voor myn rust het allernoodigste acht,
 De Aubaade geevers, die hier koomen alle nacht,
 Om door een zoet Muzyk haar vrijery te styven,
 Door 't punt van ons rapier, van deze deur te dryven.
 En deze zaak, die is heel licht voor ons te doen,
 Want niemand zal dit ooit in 't minste op ons vermoên.
 Ja geen gedachten zal my immer kunnen deeren,
 Dat zulk een heer, als ik, steek in lakeijen kleëren.

CONSTANT.

Waar ik u helpen kan, myn laatste druppel bloed
 Is tot uw dienst.

EELHART.

't Is wel; ik sterf veel eer met moed;
 Eer ik zo waarden pand laat uit myn handen rukken.

CONSTANT.

'k Wensch, dat gy van uw min, in korten tyd, moogt
 plukken
 Gewenschte vruchten... Maar verand'ren wy van toon.
 Toe is het venster.

EELHART zyn rok aantrekkende.

Wel wat dunkt u?

CONSTANT.

Wonder schoon.

Men zou de drommel zelfs door zulk een list bedriegen.

EELHART.

Wie konstig vrijen wil, heeft noodig konstig liegen.
 Een goed Aëteur, myn vriend, moet nergens stil voor
 staan.

Ik voer dan uit, 't geen my oprechte min komt raân.
 'k Moet, door myn veinzery, hier stout zien door te raan.
 Men kan toch alles van Komedianten maaken, (ken,

Tot aapen toe in kluis.

CONSTANT.

Ik hoor gerucht, wees stil.
'k Geloof voorzeker dat zy ons betrappen wil.

EELHART.

Hoe meerder zy dat zoekt, hoe min myn konst zal faalen.
Zy span haar net vry om 't my over 't hoofd te haalen.

ACHTSTE TOONEEL.

SOFIA, EELHART, FRANSYN, CONSTANT
veinzende om weg te gaan.

WAar gaat gy, SOFIA.
Lodewyk?

EELHART.

Mevrouw, de eerbiedigheid,
Die wy u schuldig zyn, ons byzyn hier niet leid.
'k Vertrek met uw verlof.

Eelhart laat behendig, in 't weg gaan, een brief vallen.

NEGENTE TOONEEL.

FRANSYN, SOFIA.

FRANSYN.

WEl hoe! wat zal dit weezen?
Daar valt een brief, Juffrouw.

SOFIA.

Ik moet die eens doorleezen,
Sofia leest zacht.

FRANSYN.

Dat moet wat wonders zyn, voorzeker, Juffrouw, dat
Fransyn niet weeten mag den inhoud van dit blad.
Juffrouw, lees toch wat hart.

SOFIA.

Zwyg stil, wil my niet stooren.

FRANSYN.

Lees overluid, Juffrouw, dan kan ik ook wat hooren.

SOFIA.

Ei my!

FRANSYN.

Wat zal dit zyn? hoe wordje toch zo bleek?

Een mutsje schorteldoeks band, en ruim een elle eek
Zou hier wel nodig zyn, waar laatge u toe vervoeren?

SOFIA.

Deez' letteren, Fransyn, doen my het bloed ontroeren.
Het roud my in myn hart, dat ik een heer van staat,
Als een onwaardig knecht, misbruikt heb en versmaad.
'k Wil voor die misdaad doen de grootste penetentsy.

FRANSYN.

Ik heb 't u wel gezeid, het lag op myn Cosjentsy,
Dat het zo weezen zou, maar altyd had ik mis.
Nu zie je 't klaarelyk, dat het de waarheid is.
Gy woud voorheenen al myn zeggen niet gelooven,
Ik moest het jokken, maar nu dryft de waarheid boven.

SOFIA.

'k Beken deez' brief doet my zyn afkomst recht verstaan,
En de oorzaak, die hem drong in onzen dienst tegaan,
En 'k ben verblyd dat ik, door minnedrift gedreeven,
Myn hart onweetend heb zo braaven heer gegeven,
Gaf nu den Hemel dat zyn min oprecht mogt zyn,
Zo zach ik haast een eind van myn verdriet en pyu,
Ja, 'k zegende myn lot.

FRANSYN.

Ei, wilt daar niet van spreeken,
Wy hebben nu de kat net uit de boom gekeeken.
Hy zoekt niet anders als te zyn uw Bruidegom,
Je zult hem hebben; 'k bid, ei! kweld u daar niet om.

TIENDE TOONEEL.

FRANSYN, SOFIA, EELHART *al zoekende.*

DAAR komt hy weêr, Juffrouw, hy zoekt, zo waar wy leeven.

FRANSYN.

SOFIA.

Gewis'lyk na zyn brief, 'k zal hem die weder geeven.
Wat zoekt gy, Lodewyk? wat scheidt u? zeg het my.

EELHART.

Niets van belang, Mevrouw, 't is maar een beus'lerij,
Ik zoek een liedje, 't geen ik daad'lyk heb verlooren

SOFIA.

Ja, zulk een liedje klinkt my wonder vreemd in de ooren,
Dit is een liedje, 't geen myn toon verand'ren doet,
Dat ik myn dienaar reeds als dienaares begroet.

EELHART.

Mevrouw, heeft lust zich met haar slaaf wat te vermaa-
Zoik het waardig ben, 'k ben bly. (len;

SOFIA.

Wat vreemde zaken

Geschiên 'er, Hemel!

EELHART.

Hoe, Mevrouw, hoe dus ontfeld?

SOFIA.

Vertrek Fransyn.

ELFDE TOONEEL.

SOFIA, EELHART.

HSOFIA.

Elaas! hoe is myn ziel bekleed!
Verbaastheid heeft myn hart zo euvel ingenoomen,
Dat ik tot geen begin van redenen kan koomen.
Heb toch de goedheid, zit een weinig by me neêr.

EEL.

EELHART.

Mevrouw, uw dienst'bre slaaf, die weigerd zulk een eer
Met reden, 'k was niet waard, dat gy me uw dienaar achte,
Indien ik dorst, zo stout, na deze glory trachte.

SOFIA.

Zo gy myn dienaar zyt, gehoorzaam dan.

EELHART.

't Ontzach

Dat ik u schuldig ben, verbied my dat ik mag.....

SOFIA.

'k Gebiê het u, voor al zo volg dan het betaamen,
Het is myn wil.

EELHART.

Mevrouw wil my geheel beschaamen,
Om dus haar dienaar, die niet waardig is te gaan,
In haare schaduw, maar....

SOFIA.

Ei! laat deez' reeden staan
Uw staat verpligt ons, dat gy moogt in als gebieden.

EELHART.

Wat hoor, wat zie ik! wat of hier noch zal geschieden?
Raillier uw dienaar vry, 't is boven myn verstand.
Zou ik die man zyn?

SOFIA.

Ja, ja gy, Heer Ferdinand!

Gy hoeft uw groote staat noch eer niet meêr te ont-
veinzen,

Gy zyt ontdekt, myn Heer, des wilt eens overpeinzen,
Hoe onze slechtigheid wel dienden afgemaald,
Dat gy hier, na uw staat, niet beter zyt onthaald. (ven,
Doch, wyl gy oorzaak zyt van 't geen hier is bedree-
lk hoop uw goedheid zal die misdaad ons vergeeven.

EELHART.

Indien ik ooit....

SOFIA.

Ik bid, dat gy dit niet verzaakt,
Daar is uw brief, Heer, die het alles kenbaar maakt.

EELHART.

Wat zien myn oogen, goôn!

SOFIA.

Gy hoeft niet meêr te vreezen,
 Myn Heer, wy zullen u in 't minst nadeelig weezen;
 Ei! veins toch langer niet; 'k neem deel in uwên druk,
 Ben ik het waardig: spruit het uit een ongeluk?
 Wat is toch de oorzaak! spreek.

EELHART.

Ik zal 'tu openbaaren,
 Wyi u ten deelen is bekend myn wedervaaren.
 Weet dan, Mejuffer, dat ik aan het Hof, weleer,
 Een zek're Dame, maar uit tydverdryf, niet meêr,
 Beminde, die ook wierd te dier tyd aangebeden
 Van eenen Ridder, zynde een man van mogentheden,
 En die, in dienstbaarheid, geen weêrga immer had;
 Maar al zyn pooging had in 't minst op haar geen vat;
 En 't schein of zy haar gunst alleen slechts voor my
 spaarde,

't Welk eind'lyk zulk een wrok en jaloezye baarde,
 In zyn verbolgen ziel, dat hy voor vast besloot,
 Van een meêminnaar zich te ontslaan, door myne dood.
 'k Wierd op een avond van die moorders dan besprongen,
 Verzeld met and'ren, die my na het leeven dongen,
 Als felle Tygers; maar een hevige overmoed,
 Die in een grootfche ziel by wyl veel wond'ren deed,
 Liet myne dapperheid niet, op die tyd, verleegen.
 Ik vloog hun in, en heb den degen fluks gereegen
 Dwars door de ribben heen van die my 't naaste was;
 Dit was myn vyand; maar zyn dienaars, alzo ras
 Zy zaagen dat haar Heer geraakt was om het leeven,
 Die hebben my geheel de zeege voort gegeven,
 Zy vlooden voor deze arm, en myn bebloede kling,
 Of haar de bleeke dood snel op de hielen ging; (ren
 Maar toen myn ziedend bloed een weinig aan 't bedaa-
 Geraakt was, zag ik eerst dat ik in veel gevaaren
 My had gewikkeld; 'k liet my door de reden raân;
 'k Ver-

TOONEELSPEELDER. 43

'k Verliet Madrid, om hier in Nederland te ontgaan
Het dreigende gevaar, 't geen my daar op zou koomen.

SOFIA.

Waarom hebt gy als knecht uw schuilplaats hier genoo-
men?

En, als een slechte slaaf, ons hier ten dienst gestaan?
Wast om uw vryheid? wat heeft u hier toe geraân?

EELHART.

Moetik het zeggen? ach! Mevrouw, het zyn uw oogen!

SOFIA.

Myne oogen!

EELHART.

Ja, Mevrouw, die hebben zulk vermoogen.
En voorts al 't zigtb're dat den Hemel aan u gaf,
Dwong my tot u, en ook te ontwyken myne straf.
Dit 's de oorzaak dat ik my heb in uw dienst begeeven.
Op hoop om eeuwiglyk in uwe gunst te leeven;
En wyl u nu myn staat en afkomst is bekend,
Zo bid ik, schoone Zou, maak van myn ramp een end,
Roofd gy my 't leeven niet, terwyl ik van myn Koning
Genaâ verwerf; 'k verwacht in korte tyd verschooning
Der manslag, die 'k, door dwang, grootmoedig heb
bestaan,

Had ik hem niet gedood, hy had het my gedaan.
Ik wierd besprongen van dien booswicht, die myn leeven,
Door zyn verraaders dolk, een einde dacht te geeven;
En 'k dank myn goed geluk, dat zy zo groot een eer
My deê genieten; ja, schoon dat ik nimmermeêr
U kon verkrygen, zal ik my gelukkig noemen,
Dat ik my mag een slaaf van zulk een schoonheid roemen.
En dat ik, in de staat van dienaar, zulk een Beeld
Gediend heb, als 'er ooit op aarde is voortgeceld.

SOFIA.

Myn Heer, uw heusheid die verheft in alle deelen
Myn lof te hoog, want nooit zal ik my zelven streelen
Met die gedachten, dat ik waardig weezen zou
Zulk een verneederling.

EEL.

EELHART.

Gy zyt het waard , Mevrouw.
Mogt ik maar waardig in uw oogen zyn bevonden , (den ;
Wat wierd myn angstig hart van smart en pyn ontbon-
Maar 'k weet wat ongenade ik reeds verschuldigd ben ,
Dat ik zo stout voor u myn minnevlam beken.
Zo djt uw toorn verwekt , zo zal ik heele plassen ,
Van traanen weenen om myn misdaad af te wassen.

Hy knield.

SOFIA.

Wel hoe ! wat zal dit zyn ? 'k bidde u , rys op , myn Heer ,
Beschaam uw dienaares , zo 't mog'lyk is , niet meêr ;
Maar gun aan haar verlof , op dat zy mag vertrekken ;
Myn Moeder , of myn Oom die mogt ons hier ontdekken.
Heb dan een oogenblik , na dezen , maar geduld ,
'k Zal u doen weten waar dat gy my vinden zult.

EELHART.

Ik blyf uw dienstb're slaaf.

T W A A L F D E T O O N E E L .

CONSTANT, EELHART.

W CONSTANT.

El nu , hoe staan de zaaken ?

EELHART.

Heel wel.

CONSTANT.

Wel ik beken 't dat 's eerst Komedy maaken.

EELHART.

Tot noch toe na myn zin , myn vriend , myn trouwe maat ,
't Schynt dat myn karretje reeds op een zandweg gaat.
Ik vrees geen spoorflag , schoon 't vry diep my zal doen
daalen ;

Ik meen 'er hals en kop nu mak'lyk deur te haalen.

My is de Juffer , vriend , zy heeft de haak gevat.

CONSTANT.

Ik help u wenschen , dat zy die heel binnen had.

EEL.

TOONEELSPEELDER. 45

EELHART.

Dat zal wel gaan; maar hoor, ga heen toch zonder draa-
Om van een Wiffelaar wat stukken goud te haalen, (len,
'k Wacht deze vriendschap, maar heel spoedig, van uw
hand. (brand.

't Gout steekt de ontvonkte min voort lichter laag aan
Men mag door vleijery een hart zien te veroov'ren,
Maar 't goud kan hart en zin geheel gezwind betoov'ren.
De deugd schynt als veracht en met de voet geschopt.
De Muntgod is 't alleen daar yder graag meê popt.

CONSTANT.

Ik hoor gerucht, wees stil.

DARTIENDE TOONEEL.

FRANSYN, EELHART, CONSTANT.

FRANSYN.

Komt het u ook geleegen,
Myn Heer, dat ik u spreek alleen?

EELHART.

'k Heb daar niet tegen;

Fransyntje, wat 's uw wil?

FRANSYN.

Mejuffer is alleen

Gegaan in 't tuinhuis, daar ze u, om byzond're reên,
Verwacht; gy kunt haar nu eens heen en weêr gaan
spreeken.

EELHART *tegen Constant.*

Doe zo ik u beval.

CONSTANT.

Aan my zal niets ontbreken.

VEERTIENDE TOONEEL.

FRANSYN, CONSTANT.

WEl is het meugelyk!

CON-

CONSTANT.

Franfyntje, zulk geraas....

FRANSYN.

Komedianten zyn maar kringen by uw Baas
Te vergelyken. wel, wie hoorde ooit zulke ftreeken!
Dat zulk een Heer zich in 't Lakkeijen pak gaat fteeken,
Om onze Juffer, die zo ryk niet is als hy!

CONSTANT.

Franfyn, je hebt gelyk. maar nu van u en my;
Zult gy noch langer myn getrouwe liefde wraaken?

FRANSYN.

Wel neen ik, myn bruids pak is ommers al te maaken.
Wel zeker dat is raar, 't is nimmermeêr gefchied,
Hy is de brui gom, en de vent die weet het niet.

CONSTANT.

Zou ik de brui gom, met myn lief Franfyn, dan weezen?

FRANSYN.

Denk neen, of ja.

CONSTANT.

Wat zal ik hoopen dan, of vreezen?

FRANSYN.

Al wat je wilt.

CONSTANT.

Maar wie van beiden is men 't naaft?

FRANSYN.

Van elks een beetje, dan zo hebje 't niet van 't kwaadft.

CONSTANT.

Ik fterf van liefde; en och! Franfyn, ik zal befwyken.

FRANSYN.

Daar wou ik zeker wel een daalder aan verkyken,
Dat moet heel kluchtig zyn, te fterven door de min.
Kom, ik zal toe zien; nou, fa wakker dan, begin.

CONSTANT.

Franfyn, zoud gy myn dood zo zonder fchrik aanschouwen?

FRANSYN.

Wel als je fterven wilt, kan ik het dan weêrhouden?

CON.

TOONEELSPEELDER. 47

CONSTANT.

Myn Medicyn, Fransyn, is 't jawoord uit uw mond.

FRANSYN.

Ha! schort het daar maar aan, zo word je haast gezond.

Och! van die ziekte hoef je niet te bed te leggen,

'k Wil liever honderdmaal ten eersten ja gaan zeggen,

Eer de oorzaak van uw dood my word te last geleid;

'k Zeg liever; ja, ja, ja, ja in der eenwigheid.

CONSTANT.

'k Meen zulk een ja niet; neen, 'k meen 'tjawoord om te trouwen.

FRANSYN.

O Meenje 't zo? dat zal ik noch wat binnen houwen,

Tot op een ander tyd als jy my weder ziet.

CONSTANT.

Fransyn, zo 't mooglyk is, zo eindig myn verdriet.

FRANSYN.

Wel ja, zo staandevoets, dat zal ik my wel wachten,

Zo ik het deê, ik wed gy zelve met my lachten.

Neen, neen, zo schielyk niet, eerst vrijen met fatsoen.

CONSTANT.

Verhoor my toch, myn lief.

FRANSYN.

Daar na zal ik het doen.

Einde van het Tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

RYKERT, ELISABETH, SOFIA, FRANSYN.

RYKERT.

IK heb van vreemder zaak myn leeven niet geweeten.

FRAN.

FRANSYN.

Niet waar? de liefde is een verwonderlyk stuk eeten.

SOFIA.

Neem toch de moeite Oom, en doorlees deez' brief.

RYKERT.

Wel aan.

SOFIA.

Gy zult de heele zaak van stuk tot stuk verstaan.

RYKERT, leest.

*Het opschrift van den Brief.*DON FERDINAND D'AMINDEX
DE MENDOZA,*Na het openen van den Brief.*

De bloedverwanten van hem, die gy edelmoedig voor de vuist gedood hebt, om uw eigen leeven te beschermen, doen groote moeite om te ontdekken waar gy zyt, dit is de reden dat ik U Ed: in lang niet heb geschreeven; dewyl men naauw moet toe zien om uw verblyfplaats niet kenbaar te maaken. Gy zult dan weeten, dat, door toe doen van onze vrienden, uw zaak zo ver by den Koning gebragt is, dat zyn Majesteit u genade heeft gegeven, op voorwaarde dat gy hem tegen de oproerige Franschen, zes jaeren in de Nederlanden zult dienen. Het slynt een wys van ballingschap; maar wy twyffelen niet, of gy zult met de naaste post volkomen verzekering van uw pardon hebben.

DON DIEGO DE ALGOS PIMO PIMENTEL.

Ik ben verbeisterd, en ik sta als opgetoogen
In deze zaak. O min! hoe groot is uw vermoogen;
Hoe wonderlyk speeld ge in dit waerelds rond uw rol!

FRANSYN.

O ja, de liefde is blind, zo blind, gelyk een Mol,
En is hem blindelings tot in het hart gekroopen.

ELISABETH.

Houd gy uw mond, Fransyn, hoe is 't?

FRAN-

TOONEELSPEELDER. 49

FRANSYN.

Dat wil ik hoopen,
Ik heb ze wel van doen.

ELISABETH.

Ik ben 'er van ontfteld!

Maar, is het mogelyk!

SOFIA.

Gelyk ik 't heb verteld,

Zo legt de gantsche zaak.

ELISABETH.

Wat raad?

FRANSYN.

Uw kind te geeven

Aan zulk een moedig Heer, om meê in de echt te leeven;
Wat anders?

RYKERT.

Ik beken, zy heeft u wel geraân.

ELISABETH.

Bevalt hy u, myn kind, staat hy u heel wel aan?

Zeg, hoe behaagd hy u?

SOFIA.

Tê wonder, van myn daagen,

Schiep ik in eenig mensch ter waereld zulk behaagen.

Hy is een Ridder, die in deugd geen weêrgaa heeft;

Stoutmoedig, ecrelyk, heel minzaam en beleefd.

FRANSYN.

En ryk. O Juffrouw! hy heeft zulke dikke duiten.

Zyn heele koffer is voorzien met Spaansche Kluiten.

'k Wou dat zyn kintecht wat veel van zulke specy had;

'k Loof hy me dan, niet lang om nou je weet wel, bad.

Maar 'k lietze slippen.

TWEEDE TONEEL.

SOFIA, EELHART *verkleed*, ELISABETH,

RYKERT, FRANSYN.

O SOFIA.

D Om, daar komt hy.

EEL-

EELHART.

Derf ik hoopen,
Mevrouw, dat my 't geluk niet dwars zal tegen loopen,
Maar dat uw goedheid, my met uwe gunst bestraald,
Dat my die Schoone, daar myn ziel door adem haald,
En zonder wiens gezigt ik niet meêr wensch te leeven,
Als een hoogwaarde bruid, en vrouw zal zyn gegeven?

RYKERT.

Myn Heer, vergeeft ons, zo hier iets geschied mogt zyn,
Het welk uw achtbaarheid verkleind heeft, 't doet my pyn,
Dat ik uw heerlykheid, en staat niet heb geweten,
'k Had anders, na myn plicht, behoorlyk my gekweeten,
Gy hebt, ons onbekend, u zelf zo laag verneerd,
'k Had anders na uw staat behoorlyk u geêerd.

EELHART.

Ei! sla dat over, Heer, de staatzucht, hoe verheeven
Die immer wenschte te zyn, zal my nooit doen begeeven,
Het alderwaardste dat den Hemel immer schiep,
Al waar 't schoon dat men my zelf tot een Kroon beriep.
Ik zou die groote staat verachten, ja, vervloeken,
Indien ik daar door moest een and're Bruid gaan zoeken.

RYKERT.

Myn Heer, myn nicht heeft ons de zaak zo voorgesteld,
En zo myn Zuster na haar Dochters voordeel held,
Zo zal zy, neevens my, u toetsaan uw begeeren.

ELISABETH.

Myn Heer, uw heerlykheid zal ons op 't hoogst vereeren.

EELHART.

Vind ik by u, myn Lief, ook eenigfins belet?

SOFIA.

De wil eens Moeders strekt een Dochter tot een wet.

EELHART.

Wat groote dankbaarheid moet ik u schuldig blyven.

FRANSYN.

'k Wens dat uw liefde nooit, van koude, mag verstyven,
Maar altyd bloeijen.

EEL-

TOONEELSPEELDER. 31

EELHART.

Wel, Fransyn, ik dank u zeer.

ELISABETH.

Ik wensch u veel geluk, myn Dochter.

RYKERT.

U, myn Heet,

Ook vangelyken. Nicht, lang moogt gy saamen leeven.

ELISABETH.

Veel heil, myn waarde Zoon!

EELHART.

Dat wil den Hemel geeven,

Myn waarde Moeder, maar dit eene doet my pyn,

Dat ik in Brussel noch niet openbaar mag zyn.

RYKERT.

Myn Heer, gy kund u hier noch wel verburgen houwen,

Ik zal wel maaken, dat gy hier in hilt' moogt trouwen,

De Bisschop is myn vriend, die zaak staat my heel licht

Voor u te doen, myn Heer.

EELHART.

Wat blyf ik u verpligt,

Voor uwe goedheid. Lief, hebt gy daar ook iets tegen.

FRANSYN.

Ik denk geen kleintje, dat's heel mak'lyk te overweegen.

SOFIA.

Hoe weet gy zulks, Fransyn? neen, Heer, in 't minste niet.

EELHART.

Dan zie ik reeds het eind van myn geleên verdriet.

RYKERT.

Gy kund nu, mid'lerwyl, uw Lief wat onderhouwen,

Myn Heer, 'k zal alles voort verrichten, 't geen tot

trouwen

Zal noodig weezen. Gaan we zaamen na 't salet.

FRANSYN.

Ja haaft je wat, de Bruid verlangd licht al na bed.

ELISABETH.

Die lange tong, Fransyn, die diend men wat te korten.

D 2

FRAN.

FRANSYN.

Dat is niet noodig, want ik spreek al reê met horten
En stooten; neen, ik had 'er liever noch wat by.

RYKERT.

Maar! Heer Don Ferdinand, voorwaar 'k verwonder my
Ten hoogsten, daar myn Heer in Spanjen is gebooren,
Hy zich, in 't zuiver duits, zo prompt en net laat hooren.

EELHART.

Myn Heer, 'k heb langen tyd aan 't Haagfche Hof ver-
keerd,

Daar ik de duitsche taal volkoomen heb geleerd.

Dit is de reeden.

RYKERT.

Ei, myn Heer, in 's Gravenhaagen

Zyn wy gebooren, en daar hebben we onze dagen

Ook meest verfleeten, maar elk weet wel dat het goed,

Van woonplaats meenigmaal de mensch verand'ren doet.

Wy hebben hier veel land.

ELISABETH.

Monfreer, laat ons vertrekken,

Wy zullen aan myn Heer, het alles voorts ontdekken.

RYKERT.

Daar word gefchelt, Fransyn, maak dat gy niet vergeet,

Zo 't van belang is dat ik het dan daad'lyk weet.

DARDE TOONEEL.

FRANSYN, ROSETTE.

FRANSYN.

MEjuffer, wat 's uw wil?

ROSETTE.

Wel vryfter, 'k wift heel gaaren,

Of hier geen Jongmans korts in dienst gekoomen waaren,

Waar van de een Eelhart heet, en de andere die is

Constant genaamd?

FRANSYN.

O neen, je bent hier zeker mis.

Neen; geen van onze knechts, Juffrouw, zyn zo geheeten.

Ro-

ROSETTE.

Maar vryfter, weet je 't wel?

FRANSYN.

Ik diende 't wel te weeten,
Ik woon hier zelf in huis, dat 's geestig!

ROSETTE.

Maar misschien,

Weet gy het niet te recht, ik zal u eens bediën
Hoe zy van troony en postuur zyn, te onderrechten....

FRANSYN.

Postuur, of geen postuur, wy kennen onze knechten,
Veel beter, Juffrouw, als jy ons beduiden zult.

ROSETTE.

Maar hoor; den eenen....

FRANSYN.

Ja den eenen, heeft een bult,
Gelyk een pothuis, en de tweede kromme beenen,
Gelyk een Krokodil, niet waar?

ROSETTE.

Wat moogt gy meenen;
Waarom spot gy met my? dat 's immers geen fatsoen.

FRANSYN.

Ei lieve, zeg me toch, wat zou ik anders doen?
Je wilt my leeren, wat voor menschen dat hier woonen,
Wie in de waereld, kan die beestigheid verschoonen?

ROSETTE.

Hoe, spreek ik beestig, meid? wel gy zyt zelf een beest.

FRANSYN.

Wat beest jy hier? jy bent al lang een beest geweest.

ROSETTE.

Wie geeft u reeden, wat zal dit geweld beduijen?

FRANSYN.

'k Zal, met deez' beuzem, jou wat op je bakhuis pruijen,
Indien je niet vertrekt.

DE SCHRANDERE
 VIERDE TOONEEL.
 RYKERT, ROSETTE, FRANSYN.

W RYKERT.
 At 's dit?

ROSETTE.

Dit vreemd fatzoen,
 Maakt, zonder reên, myn Heer, een yffelyk gedaan.

RYKERT.

Wat zyn de reên?

FRANSYN.

Dit wyf heeft wond're zotte kuuren,
 Zy praat van troonys, en van knechten, en postuuren,
 En of ik zeg, dat ik van geen postuuren weet,
 Zy wil het winnen, Heer, het zy my lief of leet.

ROSETTE.

Myn Heer, uw dienstboô hoord in 't minste na geen reeden.
 Laat ik, zo 't weezen mag, de zaak aan u ontleeden.

RYKERT.

Wel aan, als 't u gelieft, ik hoor u met geduld.

ROSETTE.

Ik dank u zeer voor uw beleefdheid. Heer; gy zult
 Dan weten waarom ik ben in uw huis gekoomen:
 'k Heb, na lang zoeken, van een zeeke're vriend vernoomen,
 De zekerheid, van 't geen daar ik heb na gezocht.
 Dit is de reden, die my herwaards heeft gebrogt,
 Dat zich hier twee Messieurs, als knechten, doen gebrui-
 ken,

Die 'k graag eens spreken wou. . .

FRANSYN, *stil aan Rykaart.*

Sinjeur, ken jy niet ruiken
 Waar datze heen wil? och! het leid my op de leên,
 Dit 's een verklikster, dat is wis, en anders geen.

RYKERT.

Franfyn, 'k geloof het ook. Maar zwyg, zy zal niet
 trekken.

ROSETTE.

Myn Heer, ei! luister, 'k zal u alles voort ontdekken,
Het zyn twee Borsten, die....

RYKERT.

Juffrouw, gy zyt verkeerd;
Daarom verzoek ik, dat gy my doch excuseerd;
Want die geen die gy zoekt, die zult gy hier niet vinden.

ROSETTE.

Roept maar uw knekten, 't zal zich zelven dan ontwinden.

RYKERT.

Dat zal niet noodig zyn, 'k verzoek dat gy vertrekt,
Zo 't u beliefd.

ROSETTE.

Ik zie, ik word hier maar begekt;
Maar, ik verzeeker u, ze zullen 't niet ontsnappen,
Die trouweloozen zal ik wel in 't kort betrappen.

FRANSYN.

Trap jy jou moers koes broer, en wandel maar.

VYFDE TONEEL.

CONSTANT, ROSETTE, RYKERT,

FRANSYN.

CONSTANT.

MYn Heer,

Mevrouw uw Zuster....

ROSETTE.

Ha! daar 's de eene nu; ik zweer,
Dat gy my geen van alle in 't minste zult bedriegen;
Dit is hy, die ik zoek; foei, schaam u zo te liegen.
Zeg, waar is Eelhart?

CONSTANT, *stil.*

„Zwyg....

ROSETTE.

Ik wil niet.

CONSTANT.

„Kanhetzyn,
Zo

„ Zo zwyg toch!

ROSETTE.

Neen, o neen!

CONSTANT.

„ O bitt're smert! o pyn!
„ Zo gy niet zwygt, zo zal het Eelhart eeuwig drukken!

ROSETTE.

Waar is hy, voort spreek op, hoe zal 't hier met u lukken?

RYKERT.

Hier merk ik iets. Ik bid, Mejuffer, dat ge my
Gelieft te zeggen, wat 'er van de waarheid zy:
En my eens openbaard, wat dat dit zyn voor Kwanten.

ROSETTE.

Myn Heer, dat 's graag gedaan; 't zyn twee Komedianten.

RYKERT.

Kommedianten!

ROSETTE.

Ja, wel waarom niet, myn Heer?

RYKERT.

Kommedianten!

FRANSYN.

Och! nou zal der eerst een beer
Gaan buit'len, die me flus al schein in 't hoofd te maalen.

RYKERT.

Loop ras, Fransyn, en wilt myn zuster hier eens haalen.
Doorsleepe Fielen!

*Zo als Fransyn meend binnen te gaan,
komt Elizabeth haar tegen.*

ROSETTE.

Hoe! myn Heer, hoe dus verzet?

ZESDE TONEEL.

RYKERT, ELISABETH, ROSETTE,
FRANSYN, CONSTANT.

Waar is uw Dochter?

RYKERT.

ELISABETH.

By haar Bruigom in 't Salet,
Zy moeten nu malkaâr een weinig onderhouden.

FRANSYN.

Dat onderhouden, och! dat zalder wel haast rouwen!
Myn lieve Juffrouw!

ELISABETH.

Wel, wat is 'er in de weeg?

Spreek op.

RYKERT.

Wat zou het zyn, het is hier heel geen deeg.
Wy dachten dat een Graaf zou ons geslacht verëeren;
Maar, Breero zaid, heel wel te recht; het kan verkeeren.
Dit spreekwoord, grypt hier, niet vergeefs zyn rechte stand.
Hy is niet die hy schynt.

ELISABETH.

Wat dan?

RYKERT.

Kommediant.

ELISABETH.

Wel, Broer! wat, zegje daar? och! och! de balke daalen,
My op het hoofd! Fransyn, wilt voor myn Dochter
haalen!

FRANSYN, *na binnen roepende.*

Juffrouw, kom toch eens hier, de baake breeken uit.
't Is zulk een stinkert, het proces is heel verbruid.
De bok ryd op zyn gat.

ZEVENDE TOONEEL.

SOFIA, ELISABETH, RYKERT, FRANSYN,
EELHART, CONSTANT, ROSETTE.

SOFIA.

WEL, wat beduid dit raazen?
Fransyn, je zoud een mensch door jou geroep verbaazen.

ELISABETH.

Daar is de vagebond, jou Schelm! voort van myn kind,

Jou snoô Bedrieger!

RYKERT.

Stil, verzind, eer gy begint.

ELISABETH.

Laat my begaan; ik zal die deugeniet eens toonen...

SOFIA.

Wel, Moeder, hoe komt gy myn Bruidegom dus hoonen?
Zo braaf een Ridder? ei gebruikt doch meêr verstand.

ELISABETH.

Wat Ridder! neen! het is een Akkedemyant!
Hy heeft ons altemaal door guitery bedroogen.

SOFIA *in slaauwte vallende.*

Ei my! wat hoor ik?

FRANSYN.

Och! Juffrouw, ze sluit haar oogen.

Ze valt in slaauwte, en is, gelyk een dood zo bleek!
'k Geloof ze zeker sterft.

ELISABETH.

Franfyn, loop haal wat eek.

ACHSTE TONEEL.

ELISABETH, RYKERT, EELHART, SOFIA,
CONSTANT, ROSETTE.

ELISABETH.

MYn waarde Dochter, och! moet ik u zo verliezen.

CONSTANT, *tegen Eelhart.*

't Zal raadzaamst voor ons zyn het haaze pad te kiezen,
Eer dat het slimmer word.

ELISABETH.

Ze sterft! waar blyft de meid?

Franfyn!

NEGENDE TOONEEL.

FRANSYN, RYKERT, EELHART, SOFIA,
ELISABETH, CONSTANT, ROSETTE.

HIER BEN IK. FRANSYN.

RYKERT.

Wel, doet gy ons deeze spyt?
Gy Afgerechte, in slood bedrog en schelmeryen.

EELHART.

Myn Heer, 'k verzoek dat gy die reede wat wil mijen.
Ik ben een eerlyk borst, nooit was het oog my blaauw
In oneer, daarom valt uw schelden my vry raauw
Te hooren, 'k bid u, Heer, doorzoek vry heel myn
leeven,

Ik heb daar nooit een finet van oncer aangewreeven.
Herdenk dan by u zelf, 't geen ik hier heb gedaan,
Zo gy myn vriend waard, zoud gy 't zelve my niet raân?

ELISABETH.

Och! daar bekomt myn kind.

FRANSYN.

Jazie ze roerd haar oogen.
Och! arme sloof, ik ben, zo waar, met u bewoogen!

ELISABETH.

MynDochter, schep maar moed, de zaak zal heel wel gaan.
Wy zyn gelukkig dat wy het by tyds verstaan.

SOFIA.

Waar is Don Ferdinand?

FRANSYN.

Och! die is al vertrokken,
Myn lieve Juffrouw, en hy wandeld met de bokken
Van Faro, 't is gedaan, 't is uit met zyn gezach.

SOFIA.

Waar is myn Lief? vergun dat ik hem spreken mag.

EELHART.

Myn waardige Engel.

ELISABETH.

Voort, vertrek, hoe zal 't hier weezen?
Zy meend u niet.

SOFIA.

O ja! myn Moeder, ik meen deezen,
En niemand anders.

ELI-

ELISABETH.

Och! hoe zal ik deeze reën
Begrypen?

FRANSYN.

Ja ze zyn vol van diepzinnigheên.

ELISABETH.

Myn Dochter, heeft hy...

FRANSYN.

Wat beliefsje?

ELISABETH.

Wil doch spreekken?

Hoe is 't'er mee?

SOFIA.

Heel wel.

ELISABETH.

Het hart schynt my te breeken!

Monfreer, wat zal dit zyn? och! hoe ben ik bevreesd!

RYKERT.

Ik loof, het vuur heeft hier wat naaan 't stroogeweest,
Na ik het hooren kan, en zien.

ELISABETH.

Spreek jy die woorden?

Jou schelm! vertrek terstond; of ik zal u vermoorden!

Wat komt men over? och! wat zal ik doen? wat raad?

RYKERT.

Myn raad is, dat gy haar te zaamen trouwen laat:
Want na ik merken kan, zo heeft ze haare zinnen
Geheel op hem gezet.

ROSETTE.

Zy mag hem wel beminnen.

Want, zonder roemen, hy is haare min wel waard;
Heeft hy geen schatten, hy is deugdelyk van aard.

ELISABETH.

Maar, Juffrouw, is het waar?

ROSETTE.

Zo waar, gelyk wy leeven.

Gy

T O O N E E L S P E E L D E R. 68

Gy kund uw Dochter nooit, geen beter Bruigom geeven;
Maar wel een ryker, doch men koopt geen deugd voor
geld.

R Y K E R T.

Hoor hier eens, Eelhart. Ik verzoek dat gy my meld,
Waar gy van daan zyt; laat my uw geboorte eens hooren.

E E L H A R T.

In Holland, te Amsterdam, myn Heer, ben ik gebooren;
En daar gesprooten uit een eereyke stam.

Myn Vader, Heer, die woond noch heden aan den Dam,
In een der best bekendste en neringrykste straaften,
Alwaar dat hy zich zelfs met Koffy en Schokolade
Te schenken noch erneerd. Myn eerste handwerk was
Het lof'lyk Teek'nen en bootzeeren; maar zo ras
Kwam 't Fransche ooglogsvuur, deez' Landen niet ont-
steeken,

Of 'k ben van deeze konst, daar 't slecht meê gong, ge-
weeken,

En gaf me in de oorlog, maar ik wierd dat leeven moê,
Door dien 't men daar te los, en veel te wild ging toe;
Zo dat ik eind'lyk, na een klein getal van jaaren,
Een eerlyk afscheid kreeg, en 'k liet den oorlog vaaren.
Na die tyd, had ik graag weêr in myn kunst gedaan,
Maar ze is zo arm, dat zy nu zelf om brood moet gaan.
Zo dat ik eindelyk, om eereyke te leeven,

My heb in een kontrakt met deeze vrouw gegeven,

Om te vertoonen, op een heerelyk Tooneel,

Hoe yder speeld zyn rol, en yder krygt zyn deel.

Maar 't geen nu meest van al betreffen komt myn zaaken,

Myn Heer, 'k zal ongeveinst u alles kenbaar maaken:

't Was op een morgenstond, dat de nieuwsgierigheid

My, en myn waerde vrind, heeft door deez' stad geleid,

Om Brussel met vermaak in alles aan te schouwen,

Haar schoone Kerken, en haar prachtige Gebouwen,

Paleisen, die het oog verwond'ren, en 't gezigt

Van haar Fonteinen, 't geen de reiziger verpligt,

Om al deez' wonderen met yver te beöogen.

't Ver-

't Vermaak van Bruffel heeft een overgroot vermoogen;
 Maar al deez' heerlijkheid verdween, op het gezigt,
 Der blinkende oogen, en het schitterende licht,
 't Welk, als twee sterren, of wel eer als bliksemstraalen,
 Kwam, uit uw venster, tot in deeze boezem daalen.
 Myn gang wierd met myn tong gelykelyk gestaakt,
 Ik wierd, als roereeloos, tot in de ziel geraakt,
 En 't scheen of my de Min in 't oor zei; wil niet vreezen,
 Dit zal uw grootste vreugd, dit uw gelukster weezen.
 Myn vriend, verwonderd door myn stilstaan, vroeg my
 voort,

Wat dat my deerde; maar ik kon geen enkel woord,
 Tot antwoord geeven: doch een weinig aan 't bedaaren,
 Zo wees ik de oorzaak straks aan hem van myn bezwaaren,
 ren,

Dat ik, getroffen, door dat hemels aangezigt,
 My, al myn leeven lang, vond tot haar dienst verplicht;
 En dat ook, wat belang zich hier mogt tegenzetten,
 Myn min te volgen my in 't minst niet zou beletten.
 'k Wierd, om deez' redenen, eerst van Constant begekt;
 Maar toen ik hem geheel myn meining had ontdekt,
 Heeft hy myn minnevlam, zo euvel niet gevonden,
 Of hy heeft zich geheel en al aan my verbonden.
 't Geluk dat wilde, dat wy kwaamen te verstaan,
 Dat gy twee knechten had uit uwen dienst doen gaan,
 Wat hier toe nodig was, wierd van my waargenoomen,
 Om beide, als dienaars, hier door in uw huis te koomen.
 Dit is myn misdaad, Heer, denk nu, na ryen raad,
 Of ik verdiend heb zulk een gruwelyke haat,
 Dat gy me ontrooven zoud myn hart, myn ziel, myn
 leeven.

Een zoet bedrog, word vaak den minnaar wel vergeeven,
 Wanneer zyn liefde op geen verkeerde weegen gaat.
 Ach! mag ik hoopen?

ELISABETH.

Wel, Monfreer, ik weet geen raad.
 Hy weet me zeker zo bekoorelyk te praaten,

Dat.

TOONEELSPEELDER. 63

Dat ik hem waarelyk Sofia wel zou laten.

Maar zulk een slechte naam, och! Broer, Komediant.

RYKERT.

Dat is voor gekken, niet voor menschen van verstand.
Een Bei, zal uit een Bloem, hoe slegt, noch honing
trekken,

En, uit de schoonste Bloem, de Spin vergif, de gekken,
Die zyn, gelyk de Spin; de wyzen, als de Bie.

ELISABETH.

Versta je 't zo, ik ook.

FRANSYN.

Ik meê dat zyn der drie.

RYKERT.

Geeft hem uw Dochter, zo hoeft hy niet meê te spelen.

FRANSYN.

Dat heb ik al ezeid, zy kan hem braaf meê deelen.

ELISABETH.

Wel laat het dan zo zyn, wyl 't aârs niet weezen kan,
Ontfang myn Dochter dan, en word haar echte man.

EELHART.

Wat geeft uw goedheid my al stoffen tot verblyden!

RYKERT.

Wy hebben u voorheen al heel wel moogen lyden.

CONSTANT.

Franzyn, zyt gy van my te plaagen noch niet moê?

FRANSYN.

Ik ben niet beter als myn Juffrouw: daar, tast toe;
Want ken jy, Geesten, zo veel raare potzen maaken,
Zo zal ik ook met jou wel aan de kost geraaken.

ROSETTE.

Wat zo! een dubb'le trouw.

ELISABETH.

Franzyn, zie wat je doet.

FRANSYN.

O Juffrouw, het is best ten eersten, kort en goed.

64 DE SCHRANDERE TOONEELSPEELDER.

ROSETTE.

De Vryfter heeft gelyk, waar toe toch lang te wachten?
 Maar, Eelhart, overdenk nu eens in uw gedachten,
 Dat wy vertoefde, nu al ruim een maand geleên,
 Te Gent, hier 's ons kontrakt.....

RYKERT.

Mejuffrouw, weest te vreên,
 Wat fchaade dat gy hebt, door Eelharts doen, geleeden,
 Zal ik vergoeden, stel u maar in als te vreedén.

ROSETTE

Myn Heer, 'k vertrouw uw woord.

ELISABETH.

Ei! Juffrouw, meld toch niet,
 Aan and'ren al het geen dat gy hier hoort en ziet.

FRANSYN.

Dat hoeft zy niet te doen, kan hier maar achter raaken,
 Een kreupele Poët, hy zalder voort van maaken
 Een Blyfpiel, en my dunkt het zou al kluchtig zyn.

EELHART.

Daar Eelhart krygt Sofije.

CONSTANT.

En dan Constant Fransyn.

Einde van het Derde en laaste Bedryf.

R.

P.

,

,

